

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

שמחה בטהרתה

קובץ מיוחד אודות חשיבות השמחה בקשר עם
שבת מברכים חודש אדר

גלין י

שנה שז

יוצא לאור על-ידי ועד 'חיילי בית דוד'

770 איסטערן פארקוויי - ברוקלין, נ. י.

”

ומתחיל מהטוב הכי עיקרי דהגאולה,
ובפרט טוב כפול, שכפל קשור
עם גאולה, ובהדגשה יתירה בראש
חודש אדר, "דבריא מזלי", להיותו
"החודש אשר נהפך גו' לשמחה",
השמחה דגאולת פורים, ו"מיסמך
גאולה לגאולה", "פורים לפסח",
"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו
נפלאות" - "מיסמך" גם בשינוי
הסדר, שהגאולה האמיתית
והשלימה באה לפני גאולת פורים

(שיחת ש"פ משפטים ה'תשנ"ב)

נערך ע"י:

ועד חיילי בית דוד

בית משיח, בית חינו

770 איסטערן פארקווי, ברוקלין נ.י.

להערות ותיקונים, או להצטרפות לרשימת

הדיוור בדוא"ל:

vaad770@gmail.com

אל אחינו התמימים ואנ"ש יחיו,
שלום וברכה!

בקשר עם ש"פ מברכים חודש אדר אשר "משנכנס אדר מרבים בשמחה" ובמיוחד השמחה העיקרית שמחת הגאולה האמיתית והשלימה, הננו מוציאים בזה:

הננו להוציא לאור קובץ "שמחה בטרתה", הכולל בתוכו:

א. פותחין בדבר מלכות - ליקוט מיוחד משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אודות חשיבות ענין השמחה.

ב. 'כך ינהל המשיח את המשפט' - חלק משיחת כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע בשמחת תורה התר"צ המדבר אודות תכסיסי היצר הרע ואיך יתנהל המשפט של מלך המשיח לעת"ל וכן מהי הדרך להפוך את העולם למואר יותר.

ג. האמנתי כי אדבר - התוועדות חסידית עם הרב אלעזר שי' קעניג, אודות השמחה בדורנו.

ד. הוספה - מענה מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, אודות הריקודים שהתקיימו ב־770 בקשר עם חודש אדר.

בציפי' ובביטחון גמור אשר תיכף ומי"ד ממ"ש נזכה לראות בהתגלות הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א "מלך ביופיו" לעיני כל חי, ונזכה לשמוע תורה חדשה מפיו, ויכירו וידעו כל יושבי תבל במלכותו, ויכריזו כולם יחדיו בקול גדול ובהתבטלות מוחלטת את ההכרזה הנצחית המביאה לידי ביטוי את התמסרותנו והתקשרותנו אליו, ופועלת התגלותו המיידית בגאולה האמיתית והשלימה:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד 'חיילי בית דוד'

770 בית משיח, בית חיינו

ימות המשיח,

יום ונש"ק פ' משפטים (שקלים), ה'תשנ"ז

שבת מברכים חודש אדר

ק"ד שנה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ברוקלין נ.י.

שמחת חודש אדר

לקט מיוחד משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אודות עניין
השמחה בכלל, ושמחת חודש אדר בפרט

ע • ע

משנכנס אדר מרבים בשמחה

שמחת חודש אדר - בכל העניינים

כמה דרגות בשמחה:

א) עברו את ה' בשמחה: שמחה זו היא מכוסה בהעבודה וטפילה אלי'. שהרי העיקר
הוא העבודה אלא שהעבודה צריכה להיות בשמחה.

ב) מועדים לשמחה: ביו"ט השמחה גלוי' והשמחה עצמה היא מצוה ודבר עיקרי.
אבל מ"מ השמחה היא שמחת החג - בענין של מצוה.

ג) משנכנס אדר מרבים בשמחה: שמחה זו אינה מסוככת בסיבת איזה דבר מצוה,
כי אם, מרבים בשמחה, איזה שמחה שתהי', גם שמחה בעניני הרשות, כי העיקר היא
השמחה.

ד) שמחת פורים: חייב אינש ובסומי בפוריא עד דלא ידע. אינו מרגיש כלל לא
רק את סיבת השמחה כ"א גם השמחה עצמה. הוא שקוע כל כך בהשמחה עד שאינו
מרגישה כלל.

והיינו אשר שמחת פורים היא מצד עצם הנפש שלמעלה מטעם ודעת ולכן אינה
נרגשת בדיעה.

(לקוטי שיחות ח"ד ע' 1274)

לקשר ההוספה בשמחה בשמחה של תומ"צ

והמעשה הוא העיקר:

לכל לראש - הוראת חז"ל "משנכנס אדר מרבים בשמחה", ומתחיל מהשמחה דערב
ר"ח אדר שחל ביום הש"ק, "וביום שמחתכם אלו השבתות", שעי"ז ישנם ג' ימים

מיוחדים (שבת, וב' ימי ר"ח) של שמחה, שנעשה "חזקה" בענין השמחה, ומוסיף והולך מיום ליום, עד לשלימות השמחה בימי הפורים.

ופשוט, שההוספה בשמחה קשורה עם שמחה של תורה ושמחה של מצוה - "פיקודי ה' ישרים משמחי לב", ובפרטיות יותר - הוספה בכל ג' הקוין דתורה עבודה וגמ"ח באופן ד"מרבית בשמחה", בכל ג' הימים (שבת וב' ימי ר"ח), ומוסיף והולך בימים שלאח"ז, עד לשלימות הענין דמ"ת ("קיימו מה שקבלו כבר") בימי הפורים.

(משיחת ש"פ משפטים, שקלים, מבה"ח וער"ח אדר ה'תש"נ - מוגה)

שמחה למעלה ממדידה והגבלה

בנוגע לענין השמחה שבחודש אדר - "משנכנס אדר מרבית בשמחה":

שמחת פורים גדולה יותר מהשמחה דכל הימים טובים, "מועדים לשמחה", המועדים דחודש תשרי, חודש ניסן, וגם חודש סיון (השמחה ד"זמן מתן תורתנו") - שבכל המועדים היו ב"ד מעמידים שוטרים להגביל את השמחה (כדי שלא יבואו לענינים בלתי - רצויים ח"ו), משא"כ בפורים שהשמחה צריכה להיות למעלה ממדידה והגבלה, "עד דלא ידע".

ומזה מובן גם בנוגע להשמחה דחודש אדר - שנוסף לכך שכללות ענין השמחה הוא פריצת גדר, הרי השמחה דחודש אדר קשורה ושייכת ונעשית הכנה לשמחת פורים שלמעלה ממדידה והגבלה, וממנה ועל ידה באים לתכלית השלימות שבענין השמחה - פריצת כל הגדרים ולמעלה מכל מדידה והגבלה - שמחת הגאולה האמיתית והשלימה,

גאולה נצחית, שאז תהי' גם השמחה באופן נצחי
- "שמחת עולם".

(משיחת ט' אדר ה'תש"כ - מוגה)

. . ובימי אדר האלו, שהוא החדש שמרבים
בשמחה, ולא נתנו רו"ל בזה כל הגבלה, אשר לכן
אף אם נמצאים במצב של שמחה, עכ"ז יש עוד
מקום לריבוי . .

(אגרות קודש ח"ה ע' רס)

**עבדת את ה"א
בשמחה ובטוב
לבב", ופס"ד
הרמ"א (בסוף
חלק או"ח): "טוב
לב משתה תמיד"**

מרבין בשמחה בכל ענייני שמחה

נוסף לכך ישנו הלימוד בפשטות מכך ש"משנכנס אדר מרבין בשמחה" (ושבא
בהוספה על הציזוי והחיוב הכללי בכל ימי השנה ד"עבדו את ה' בשמחה", "עבדת את
ה"א בשמחה ובטוב לבב", ופס"ד הרמ"א (בסוף חלק או"ח): "טוב לב משתה תמיד"):

בעמדנו בפתחת חודש אדר . . וע"פ הידוע שלפתיחת הדבר כח מיוחד, הפותח את
הצינור לשמחה במשך כל ימי חדשי אדר בשנה זו - צריך לשאוב מיד כחות מהפתיחה
והכניסה ("משנכנס אדר") להרבות בכל ענייני שמחה,

ע"ז שמיד כל אחד ואחת מקבל החלטות טובות ומביאם לפועל - להשתדל בכל
האופנים להוסיף ולהרבות בדברים המשמחים, החל עוד ביום זה באופן המותר בשבת
[ובפרט ש"וביום שמחתכם אלו השבתות", ולאח"ז - באופן דמוסיף והולך ואור ושמח
בכל יום ויום מב' חדשי אדר, להוסיף בכל יום בענייני שמחה [כידוע שבשמחה צ"ל
חידוש בכל יום - "פנים חדשות"].

וע"פ הכלל בכל ענייני טוב וקדושה, שכל המקדים ה"ז משובח וכל המרבה ה"ז
משובח - עאכו"כ שכן צ"ל בנוגע לענייני שמחה, שמצ"ע הם באופן דפורץ גדר,
ועאכו"כ "מרבין בשמחה" בחודש אדר, ועאכו"כ - באופן שבכל יום מתוסף עוד יותר
בשמחה לגבי הימים שלפנ"ז.

ובפשטות: שכאו"א מישאל יוסיף בכל ענייני שמחה, הן בנוגע אליו בעצמו, והן
בנוגע לשמח את הזולת (כידוע ששלימות ענין השמחה היא דוקא ביחד עם הזולת),

ולכל לראש - ע"י ההוספה ב"פקודי ה' ישרים משמחי לב", לימוד התורה, נגלה
תורה ובפרט פנימיות התורה, ותלמוד גדול שמביא לידי מעשה - קיום המצוות
בהידור.

ועוד וג"ז עיקר - שע"י מרבין בשמחה בתומ"צ זה יתבטא גם במרבין בשמחה
בפשטות, גם בעניינים גשמיים ועל ידם [כמדובר לעיל, שהחידוש דאדר הוא שגם

בעולם יהי "בריא מזלי" - כהוראת השולחן ערוך. וגם בזה הן בנוגע לשמח את עצמו, והן את הזולת, החל מבני ביתו - הבעל יוסיף בלשמח את אשתו, והורים יוסיפו בלשמח את ילדיהם, בענינים המשמחים אותם (בטבעם), כפס"ד השו"ע,

[ובפרט שהאב ישמח את ילדיו, כפי שרואים בפועל שעי"ז שמשמח את ילדיו, מתוספת אצלם שמחה יתירה, מכיון שרואים שלפעמים אומר "מלה קשה" (בגלל חינוך), אבל באופן שלאחר מכן זה מביא להוספה יתירה בחביבותו אליהם].

מה זאת אומרת

"בריא מזלי"?

הוא יענה מיד,

"בריא מזלי"

פירושו, שהמזל

של כל יהודי

צריך להיות בריא

וחזק, "געזונט און

שטארק"!

וכן - להוסיף בלשמח את הזולת בסביבתו (כמדובר לעיל, שעי"ז נעשה בן עוה"ב ובן עוה"ז).

(משיחת ש"פ תרומה ה'תשנ"ב)

ותהא פעולה נמשכת ובהוספה

בט"ו אדר ה'תשנ"ב התקיימו ב־770 ריקודי שמחה בליווי כלי זמר. מענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שהתקבל בכ"א אדר - על הדו"ח מהריקודים - הכיל את המילים הללו שהעניקו את הגב החזק לקיום הריקודים עד עצם היום הזה: "ותהא פעולה נמשכת ובהוספה אזכיר עה"צ" (נדפס לקמן).

חודש אדר - "בריא מזלי"

"בריא מזלי" בפשטות ובגשמיות

ועוד והוא העיקר, שמהדיבור בכל ענינים אלו נבוא לקיומם במעשה בפועל, ובפרט בעמדנו בחודש אדר "דבריא מזלי", שהרי ענינו של "מזל" הוא, שנוזל ונמשך עד למטה מטה.

. . ועוד, והוא העיקר, שתיכף ומיד ממש יהי "בריא מזלי", כפי שכל יהודי וכל בני ישראל מאחלים ומתברכים ("ווינטשן זיך") - שמזלו של כל יהודי יהי בריא וחזק, על אחת כמה וכמה - המזל דעשרה מישראל, ועל אחת כמה וכמה - בהמזל של יהודים רבים, שצריך להיות בריא מזלי בפשטות!

ובריא מזלי בפשטות פירושו - כפי שאפילו אינו - יהודי מפרש זאת, שכאשר ישאלו אותו (לאחר שיתרגמו לו את המלים): מה זאת אומרת "בריא מזלי"? - הוא יענה מיד, ש"בריא מזלי" פירושו, שהמזל של כל יהודי צריך להיות בריא וחזק,

”געזונט און שטארק“...!

(משיחת יום ה', ב' אד"ר ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

”בריא מזליי” - ”זה הנותן בריא” בחודש אדר

בנדבת ועשיית המשכן בא לידי ביטוי בגלוי (הכח שקיבלו במ”ת) שיהודי כפי שהוא למעלה (בעליונים) כך הוא למטה בתחתונים, שמציאותו (גם בעולם בו נכסים תופסים מקום) הוא בדרגת ”זהב”, ”זה הנותן בריא”. וזה נותן את הכח שבחודש אדר - כשנסתיימה עשיית המשכן (ולאח”ז - הקמת המשכן בז’ ימי המילואים - בסיום חודש אדר, כ”ג אדר עד ר”ח ניסן) - יהי’ ”בריא מזליי” של יהודי, שגם כפי שהוא קשור עם דרגת ה”מזל” (תחתונים), הוא נמצא באופן ”בריא”, ”זה הנותן בריא”.

(משיחת לילות ד', ה', ו' ושבת קודש פ' תרומה - מוגה - תרגום מאידית)

”בריא מזליי” בנוגע לנשיא הדור השביעי

והדגשה מיוחדת בענין זה - בעמדנו בחודש אדר ”דבריא מזליי”, כיון שאם כל הענינים דאדר הם באופן ד”בריא מזליי” - עאכו”כ בנוגע למשה רבינו, נשיא הדור, שכן, ענינו של הנשיא הוא בדוגמת ענין ה”מזל”, מלשון ”נוזל”.

וכדאיתא במאמרי חז”ל בנוגע לנשיאי השבטים - שעלידי ודרך הנשיא היתה השפעת כל ההמשכות וההשפעות לכל אנשי השבט, שעד”ז הוא בנשיא הדור - שעל ידו נשפעים (ונוזלים) כל הענינים לכל הדור כולו. וממילא מובן, שהענין ”דבריא מזליי” שבחודש אדר הוא ביתר שאת ויתר עוז בנוגע למשה רבינו.

. . בכל זה ניתוסף גם מצד שנמצאים אנו כבר שבעה ימים בחודש אדר . . ונוסף לזה - גם השביעי (בפני עצמו) יש בו מעלה מיוחדת, כאחז”ל ”כל השביעין חביבין”.

והרי ענין זה שייך במיוחד למשה רבינו, שכן, עליו נאמר ”כל השביעין חביבין” להיותו השביעי! וכמובא במאמרי ההילולא של נשיא דורנו (בהמשך ד”באתי לגני אחותי כלה”), שהמשכה ד”אסתלק יקרא דקוב”ה ככולהו עלמין” נעשתה מחדש (לאחרי הסתלקות השכינה מלמטה למעלה) ע”י שבעת הצדיקים בכלל, ובמיוחד ע”י משה רבינו ”שהוא השביעי וכל השביעין חביבין”.

. . ש”הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון”, היינו, שזהו אותו הגואל עצמו, החל ממשה רבינו בפשטות, ועד למשה רבינו שבדורנו זה, נשיא דורנו, כ”ק מו”ח אדמור”ר.

(משיחת אור ליום ד', מוצאי ז' אד”ר ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

ניסו בכל האופנים ועדיין לא בא!

וכמדובר כמה פעמים, מה יצא מזה שנאמר עוד טענה ושוב טענה (”נאך אַ מאָל אַ

טענה און ווידער אַ מאָל אַ טענה"), ועד שכבר לא יודעים - מה עוד אפשר לעשות:
ניסו כבר באופן של שמחה; ניסו כבר באופן של שמחה דשישים יום רצופים של
אדר, ו"בריא מזלי", וכו' וכו'; ניסו כבר בכל האופנים - ועדיין לא בא!...
. . ועוד והוא העיקר, שאין להאריך בדברים אלו כמ"ש "על כן יהיו דבריך מעטים",
כי "ברוב דברים גוי" יכול להיות איזה ענין שלא כדבעי, וממילא - מה יצא לי מזה,
מה יצא לכם מזה, ומה יצא לכל הסביבה מזה.

(משיחת יום ה', ט' אדר ראשון ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

“עבדו את ה' בשמחה”...

א"א לכבוש עיר עם דמעות, אלא עם "מארש"!

ליד פעטערבורג הי' עיירה קראנשטאט (שם המקום), שהיה עיר מבצר לחיילים,
ושם היו כמה מאות חיילים יהודים, כששמעו שהצ"צ נמצא לא רחוק, בפעטערבורג
- שלחו לקרא לו שיבא לבקר אותם, מכיון שלתת להם ללכת אליו לא היו מרשים...
כשהגיע הצ"צ, אמרו לו החיילים: "רבי, עבדנו קשה לשפשף ולנקות הכפתורים
שלנו, בשבילכם, עכשיו עבדו אתם קשה לשפשף ולנקות הנשמות שלנו שהתעבו
("פארגרעבט געווארן")."

בתור תשובה לשאלתם אמר להם אז הצ"צ המאמר "מחיתי כעב את פשעך וכענן
חטאתיך" (שכבר נדפס), בסגנון קל שיוכלו להבין אותו.

אח"כ אמר להם הצ"צ, בדיוק כמו ששפשף הכפתורים הרי זה ע"י חול ומים (שכך
היה בימים ההם), כך גם שפשוף נשמות הוא ע"י חול ומים: חול - הרי זה עפר, הם
אותיות התהלים שאמרו. בגלל שללמוד הרי לא יכלו, רק שהיו כאלו שעוד זכרו
אותיות התורה או אותיות התהלים - שם לא היו הרי ספרים - הי' אחד מלמד את השני
האותיות בע"פ. ומים זה דמעות.

אח"כ אמר אחד החיילים להצ"צ, שכשהולכים לכבוש עיר - זה צריך להיות (לא
בדמעות, אלא) עם שיר ("מארש") של נצחון ושמחה. הסכים לזה הצ"צ, ופירש את זה
בעבודה, שלכבוש את היצה"ר זה צריך להיות מתוך שמחה.

מאז, נהי' העבודה אצל כל הרביים - שכל הענינים צריכים להיות באופן של שמחה.
וגם הענין שלנו היא הרי לכבוש, הרי זה צ"ל מתוך שמחה. אז יש לענין קיום גדול
יותר, והנצחון מתבצע באופן קל ומהיר יותר.

(משיחת ליל שמח"ת ה'תשכ"ז)

אפילו ל"עולמישע" אין צריך להסביר זה...

כנראה עד עתה לא עזב דרכו לעבוד את ה' דוקא מתוך מרה שחורה. ואיך שדרך זה מופרך אין צריך ביאור אפילו לעולמישע כיון שהכתוב אומר עבדו את ה' בשמחה, ובפרט להשייכים לעדת החסידים וכמבואר ציווי הבעש"ט אודות עבודת ה' בשמחה... ה"ז כפתגם הידוע של הרז"א נ"ע: "א ליטוואק גלויבט ניט ביז ער ציילט ניט איבער". אבער איבערציילען און ניט גלויבען איז דאס גאר א מורא'דיקער העלם והסתר.

(ממכתב כ"ד אדר ב' ה'תשי"ד)

אפילו אמירת "תחנון" צריך להיות בשמחה!

מנצל הנני מכתב זה הנכתב ביום הראשון לאמירת תחנון לאחר כמה שבועות, לרשימת מה שנזכרתי בסיפור חסידים, אשר הרה"ח הרה"ג והרה"צ כו' ר' הלל מפארישט ז"ל לא הי' אומר על נהרות בכל שלפני ברכת המזון גם ביום הנ"ל, באומר שתחנון עצמו אורח הוא ולכבוד האורח יש לומר שיר המעלות. .

אשר ככל סיפור חסידותי גם הוא בו מוסר השכל, והוא אשר אפילו אמירת תחנון, זאת אומרת וידוי אשמנו וכו' מביא לשמחה בעובד ה' בהתבוננו בגודל חסד השי"ת הנותן יכולת לאדם לתקן את העבר, ולא רק בהנוגע להנהגתו להבא אלא גם שעוקר את הדברים בעבר מעיקרם עד שמגיעים לדרגא בלשון רז"ל הידוע דודונות נעשים לו כזכיות.

(ממכתב ב' מ"ח ה'תשי"ז)

אמנם יש על מה להתאנה, אבל...

ישנם בעלי מרה-שחורה החושבים שכל ענין של "פרומקייט" קשור עם "אנחה" ("קרעכצן"). כך שכל ענין של עבודה בעניני התורה ומצוות' בא אצלם בד בבד עם "קרעכצעריי"!!!

אמנם יש על מה להתאנה - החל מכללות הענין ד"שכינתא בגלותא", הגלות דכלל ישראל, וכן מה שהוא נמצא בגלות (שהרי "מבשרך אל תתעלם"), אבל אעפ"כ, כאשר מדובר אודות עבודת ה' - הרי מקרא מלא דיבר הכתוב "עבדו את ה' בשמחה" ... ורק לאחר שיש אצלו כללות הענין דעבודת ה' מתוך שמחה וטוב לבב, הן בנגע לעצמו, והן באופן שמשמח כל אלו הנמצאים מסביבו, אזי בזמנים מסויימים צריך להיות גם ענין של "אנחה" על ענין הגלות!

(משיחת ש"פ האזינו (א) ה'תשד"מ)

הרבי הרי אמר שהולכים לקראת משיח, וכשהולכים לקראת משיח צריכים ללכת

בשמחה.

(משיחת ש"פ קדושים ה'תשי"ד)

החסיד ר' זלמן איצ'ס מבשינקוביץ (בזמנו של אדה"ז) אמר: חסיד הוא כדור של אש וכדור של שמחה.

(משיחת שמע"צ ה'תש"ג)

נוסף על רגש הכוסף והתשוקה והגעגועים להגאולה (גם עתה), צ"ל עכשיו גם ובעיקר רגש השמחה מזה שהגאולה באה בפועל ממש ברגע זה ממש.

(משיחות פ' בשלח ה'תשנ"ב)

בנוגע לשירה העשירית - אין יודעים איזו תהי', אבל זאת יודעים בוודאות שיהי' שיר וניגון שיבטא את הרגש דשמחת הלב (כאמור שניגון הוא "קולמוס הלב") על החידוש שבגאולה האמיתית והשלימה ש... [אד"ש התחיל לנגן:] ניעט ניעט ניקאווא...

(משיחת ליל שמח"ת ה'תשמ"ט)

שמחת הגאולה

לצאת בתופים ובמחולות עוד קודם הגאולה

והוראה מיוחדת ועיקרית בנוגע לענין השירה כמודגש בשירת מרים ושירת דבורה :

כשם שביציאת מצרים "מובטחות היו צדקניות שבדור שהקב"ה עושה להם ניסים והוציאו תופים ממצרים", כך גם בהגאולה מגלות זה האחרון, שנשי ישראל הצדקניות צריכות להיות מובטחות ובודאי מובטחות הן שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, ועד שמתחילות תיכף (ברגעי הגלות האחרונים) בהשירה ובתופים ובמחולות, על בוא הגאולה האמיתית והשלימה !

(משיחות ש"פ בא (ו' שבט) וש"פ בשלח (י"ג שבט) ה'תשנ"ב)

על אף יסורי הגלות, יש לעבוד דוקא בשמחה!

. . ועוד והוא העיקר - שהעבודה בכל ענינים אלו תהי' דוקא מתוך שמחה כמו שעבודתו של נשיא דורנו היתה בפשטות - למרות היותו בעל יסורים - מתוך שמחה דוקא! כלומר, אע"פ שכל אחד מאתנו צריך להיות בריא בגשמיות, כציווי התורה "ונשמרתם מאד לנפשותיכם", הרי סובלים אנו מיסורי הגלות. וזוהי ההוראה האמורה - שמבלי הבט על יסורי הגלות תובע הקב"ה ש"עבודת הוי"ו תהי' דוקא מתוך שמחה וטוב לבב!! ועאכו"כ - כשמתקרבים עוד יותר אל הגאולה האמיתית והשלימה!

(משיחת ג' שבט תשנ"ב)

תּוֹבְעִים מֵהַקֶּבֶה שֶׁתִּהְיֶה שִׂמְחָה "מוֹצֵדְקָת" !

אע"פ שֶׁנִּמְצְאִים עֲדֵיין בְּחִשְׁכַּת הַגְּלוּת, וְכַבֵּר "כִּלּוֹ כָּל הַקִּיצִין" וְעֲדֵיין לֹא בֹא, מ"מ, מְקִימִים צִוּוּי הַתּוֹרָה (שֶׁהוּא גַם נִתְיַנֵּת - כַּח) "מֵרִבִּים בְּשִׂמְחָה" וְאִדְרָבָה, עִי"ז שֶׁמְקִימִים הַצִּוּוּי "מֵרִבִּים בְּשִׂמְחָה", בָּאִים בְּדִרְיִשָּׁה וְתִבְיַעָה (כְּכִיכּוֹל) לְהַקֵּב"ה שֶׁתִּהְיֶה הַשִּׂמְחָה "מוֹצֵדְקָת" ... כִּיּוֹן שֶׁתִּכְפֹּךְ וּמִיד תִּבּוֹא הַגְּאוּלָּה הָאֲמִיתִית וְהַשְּׁלִימָה, שֶׁאִזְוֵה תִּהְיֶה שִׂמְחָה אֲמִיתִית; "שִׂמְחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים", עַד שֶׁתִּתְעוֹרֵר הַשְּׂאֵלָה : לָמָּה מִמֵּתִינִים בְּהַשִּׂמְחָה שֶׁלֹּא מִמְדִּידָה וְהַגְּבֵלָה ("עַד דְּלֹא יִדְעוּ") עַד לִימֵי הַפּוֹרִים !

(מְשִׁיחַת ש"פ מִשְׁפָּטִים תש"נ)

הַדְרָךְ שֶׁעֲדֵיין לֹא נִיסוּ - עֲבוּדַת הַשֵּׁם מֵתוֹךְ שִׂמְחָה

הָעוֹלָם נֶעַ וּמוֹדְעוּעַ בְּאוֹפֵן אִיוִם וְנוֹרָא, וְמָה שֶׁאִיוִם וְנוֹרָא עוֹד יוֹתֵר - שֶׁאִין אִישׁ שֶׁם עַל לֵב לְמַצֵּב הָעוֹלָם, הֵן בְּרוּחָנוּת וְהֵן בְּגִשְׁמִיּוּת!

אִין הוֹזֵן גְּרָמָא כִּלְל לְהַכְּבִיד עַל לְבַס שֶׁל יְהוּדִים, וְמָה גַם שֶׁאִפִּילוֹ אִם יֵשׁ צוֹרֵךְ בְּכַךְ - אִין זֶה הָעֵנִין שְׁלִי; אֲבָל אֵת הָאֲמֵת צְרִיכִים לְדַעַת - שֶׁזֶהוּ מַצֵּב אִיוִם וְנוֹרָא...

וְלִכֵּן, הַדְרָךְ שֶׁעֲדֵיין לֹא נִיסוּ הִיא - עֲבוּדַת ה' בְּשִׂמְחָה ("עֲבָדוּ אֵת ה' בְּשִׂמְחָה") גְּלוּי, לֹא שִׂמְחָה שֶׁל הוֹלָלוּת ח"ו, אֲלֵא שִׂמְחָה שֶׁל מִצְוָה וְשִׂמְחָה שֶׁל תּוֹרָה - "פִּיקוּדֵי ה' יִשְׂרָאֵל מִשְׁמַחֵי לֵב", וְכַתּוּבָא מִזֶּה - פְּרִיצַת הַגְּדָרִים וְהַגְּבֵלּוֹת בְּנוֹגַע לְלִימוּד הַתּוֹרָה, אֲשֶׁר לְמִרּוֹת הַיּוֹתֵם גְּדָרִים וְהַגְּבֵלּוֹת ע"פ הַשּׁו"ע, מ"מ מַצֵּד גּוֹדֵל הַשִּׂמְחָה שֶׁבְּלִימוּד הַתּוֹרָה, הִרִי מְכִיּוֹן שֶׁשִּׂמְחָה פּוֹרְצַת גֵּדֵר - פּוֹרֵץ הוּא גְּדָרִים וְהַגְּבֵלּוֹת אֵלּוּ. וּמוֹסִיף יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּלִימוּד הַתּוֹרָה.

(מְשִׁיחַת ט"ו בְּשִׁבְט תשנ"ה)

הוֹסְפָה מִיּוֹחַדַת בְּשִׂמְחָה לְהַבִּיא אֵת הַמְּשִׁיחַ

הַדְּבַר שֶׁעֲדֵיין לֹא עָשׂוּ בְּשִׁבִיל לְהַבִּיא אֵת הַמְּשִׁיחַ הוּא - עֲבוּדַת הַשִּׂמְחָה הַרְצוּי בְּשִׁבִיל לְהַבִּיא אֵת הַמְּשִׁיחַ; נוֹסֵף לְכַךְ שֶׁשִּׂמְחָה פּוֹרְצַת כָּל הַגְּדָרִים, גַּם גְּדָרֵי הַגְּלוּת, יֵשׁ בְּשִׂמְחָה סְגוּלָה מִיּוֹחַדַת לְהַבִּיא אֵת הַגְּאוּלָּה . . . וּמְכִיּוֹן שְׁכֵן, הִרִי, הַדְרָךְ לְהַבִּיא אֵת הַמְּשִׁיחַ הִיא - לְכַאוּרָה, וְלֹא רַק לְכַאוּרָה, אֲלֵא כ"ה מִסְקֵנַת הָעֵנִין - ע"י הוֹסְפָה בְּשִׂמְחָה, שִׂמְחָה בְּטַהֲרָתָהּ, שִׂמְחָה שְׁתוּמ"י תִּבְיַא אֵת מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ . . .

כִּיּוֹן שֶׁשׁוֹכֵס מוֹכְרָחִים לְהַבִּיא אֵת הַמְּשִׁיחַ - לֹא נוֹתֵרָה בְּרִירָה אֲלֵא לְהַבִּיא אֵת הַמְּשִׁיחַ ע"י הַשִּׂמְחָה, שִׂמְחָה בְּטַהֲרָתָהּ.

וּבְנוֹגַע לְהַקְוִישֵׁי לְפַעוּל רִגְשׁ שֶׁל שִׂמְחָה בְּטַהֲרָתָהּ בְּחִשְׁכַּת הַגְּלוּת - הִרִי, מְכִיּוֹן שֶׁמוֹכְרָחִים לְהַבִּיא אֵת מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ, עַכְצ"ל, שֶׁבְּסוֹף זְמַן הַגְּלוּת מִמֵּשׁ - נוֹתַנִּים

כחות מיוחדים שיוכל להיות ענין השמחה בטהרתה, והביאור - ששמחה זו נעשית ע"י ההתבוננות שתיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו, שאז תהיי בכל העולם שלימות השמחה, שלכן, ישנו כבר רגש של שמחה בטהרתה (מעין ודוגמת שמחת הגאולה).

והעיקר - שבמקום אריכות הדיבור והשקו"ט כו' יתחילו במעשה בפועל: לצאת בקריאה והכרזה ע"ד הוספה מיוחדת בשמחה כדי להביא את המשיח, ובודאי שע"ז יביאו את המשיח בפועל ממש, ובזריות הכי גדולה, "לא עיכבן כהרף עין", ואדרבה - ינסו ויווכחו!!

[בסיום השיחה ניגנו ניגון הקפות להרלוי"צ ז"ל, וכ"ק אדמו"ר שליט"א עמד מלא קומתו ורקד בשמחה רבה ועצומה, יחד עם כל הקהל בשמחה כדי להביא את המשיח].

(משיחת ש"פ כי תצא תשמ"ח)

שמחה מזה שהגאולה באה בפועל ממש

נוסף על רגש הכוסף והתשוקה והגעגועים להגאולה (גם עתה), צ"ל עכשיו גם ובעיקר רגש השמחה מזה שהגאולה באה בפועל ממש ברגע זה ממש.

(משיחות יום ה' פ' בשלח וש"פ בשלח תשנ"ב)

שירה העשירית

בנוגע לשירה העשירית - אין יודעים איזו תהי', אבל זאת יודעים בוודאות שיהי' זה שיר וניגון שיבטא את הרגש דשמחת הלב (כאמור שניגון הוא "קולמוס הלב") על החידוש שבגאולה האמיתית והשלימה - ש... [כ"ק אד"ש התחיל לנגן:] "ניעט ניעט ניקאווא..."

(משיחת ליל שמח"ת תשמ"ט)

כך ינהל המשיח את בית המשפט...

אָבער די אידישע פינטעלע, דער זיק היהדות ווערט ניט פֿאַרטרונקען און פֿאַרלאָשען • משיח יראה את הצד הטוב, ולכן יהודים עשו תשובה, התחרטו על הדברים הלא טובים, התשובה והחרטה תעזור לזכות לגילוי המשיח • **חלק משיחת כ"ק אדמו"ר מהור"צ נ"ע משמחת תורה ה'תר"צ, בעת ביקורו בניי"ורק**

דרכו של היצר הרע

זו היא דרכו של היצר הרע, הוא שובה את האדם ברשותו על ידי תאוות היתר. כלומר, הוא מפתה את האדם לחפש את התענוג בדברים המותרים, וכך הוא עושה את האדם לפרוע עד שהאדם מאבד את החוזה האנושי השכלי, וכאשר נתקל בדבר האסור אין הוא כבר יכול להתאפק.

היצר הרע עושה את האדם החזק והעמקן לקל דעת, וכך הוא מוריד אותו מטה מטה, עד שהוא מאבד את רגשות האנוש לזולת, הוא נהיה מסור כולו לתענוגותיו ונהיה מושחת במדה כזו שהוא נעשה גרוע יותר מהחיה הפרועה ביותר.

ישנם אנשים שנפלו קרבן לפיתויו של היצר הרע, כאלה שיכולים ללמוד ויודעים שמה שהם רוצים לעשות או עושים – אסור לעשותם, וממה שהם עושים מה שאסור לעשות – רע להם על הלב, אך הם כל כך נחלשו בדעתם, הם נפלו כל כך בעולם המזוהם והסתבכו בחוטי התענוגות הגופניים, שאין בהם התוקף האנושי, הגאון הנכון, לעקור את עצמם מהנהר הרחב של תענוגות העולם הזה. המהומה של העולם והרעש של העושר המדומה מעוורים את עיניהם ומבלבלים אותם לגמרי, שברצון או שלא ברצון, נסחבים הם בזרם הגדול של ים החיים בלי חשבון ובלי בסיס של אמת ויושר.

מה שאני אומר עושר מדומה, הרי זה על יסוד סיפור שאירע אצל הסבא כ"ק אדמו"ר מוהר"ש:

בירידים בליובאוויטש היו באים הרבה סוחרים גדולים, ביניהם היו סוחרים משקלוב וממינסק ממוצא של מתנגדים.

הסוחרים הגדולים יותר היו נכנסים אל הסבא, היו כאלה שהיו מדברים אתו בעניני לימוד, והיו כאלה שהיו שואלים עצות עסקיות.

אחד מהסוחרים הגדולים היה עשיר ולמדן, שהה אצל הסבא זמן ממושך ודיבר על עסקיו. לפני שעזב את החדר שאל את הסבא: מדוע כשנכנס אליו עני הוא עונה לו מיד והדבר לוקח כמה רגעים, ואילו כשנכנס אליו עשיר לוקח הדבר זמן רב עד שהוא – הסבא – עונה לו.

ענה לו הסבא: כשנכנס עני, הוא מספר על מצבו ואני עונה לו מיד, ואילו כשנכנס עשיר ומתחיל לספר את הנעשה אתו, עובר זמן עד שהוא מגלה את האמת, שהוא, הידוע לעשיר, הוא פשוט עני.

כאן באמריקה ישנם עשירים חיצוניים כאלה, מפוזרים וממהרים כמו עשירים גדולים, יעזור להם השי"ת שיהיה תוכם ככרם, שיהיו גברים אמיתיים.

הנקודה היהודית

אך, הנקודה היהודית, זיק היהדות, אינו נטבע ואינו נככה.

הנקודה היהודית מושרשת עמוק בלב היהודי, הרי זו הבושה המסויימת שיהודי מתבייש מעצמו, ולכן ישנם אנשים המרגיעים עצמם בהיתרים שדופים ובתירוצים טפשיים.

ה"טוב" שבהיתרים ובתירוצים אלה, הוא, שזה מראה שהתנהגותם הלא טובה חורה להם ולוחצת עליהם, אלא הם חלשים מדי בתוקף השכלי שלהם מלצאת מרגילותם. אבל ה"תוך" שלהם עדיין שלם, ובסביבה טובה עלולים הם להיות מושפעים לטוב.

הרחמנות על אנשים אלה גדולה מאד, יש להם מלחמה פנימית, הם לוחמים עם עצמם, הם עצמם מרגישים וחשים ברחמנות שעליהם ויודעים היטב את ה"לא טוב" שהם עלולים להגיע אליו, אך אין בכוחם לעמוד נגד זה והיצר הרע מנצח אותם.

זה צריך להיות תפקידה של אגודת חסידי חב"ד בארצות הברית וקנדה, לארגן בזמנים מסויימים שיחות חסידיות בעניני חיזוק המצוות וחיבת התורה, דבר שיהיה מזון רוחני לרבים שמגזע החסידים.

כך ינהל המשיח משפט

דבר המשפט הוא אמנם שצריכים חלילה לדון את החטאים, אך העיקר שבמשפט

הוא למען "ישמעו ויראו ולא יזידון עוד", שהעונש ישפיע שלא יהיו חוטאים. לא העונש הוא המשפט, אלא המשפט הוא לימוד מסויים המראה לאדם כיצד להתנהג.

המשנה אומרת "סנהדרין ההורגת אחד בשבוע – אחת לשבע שנים נקראת חובלנית, רבי אליעזר בן עזריה אומר אחד לשבעים שנה".

הדבר מופלא מאד, עם ישראל היה גדול מאד, בעיר הקודש ירושלים ת"ו בלבד היו שצ"ד בתי דינים של סנהדרי קטנה (של כ"ג דיינים), ואם הסנהדרין פסקה פעם אחת במשך שבעים שנה פסק דין מות, היא נקראת סנהדרין קטלנית, מדוע הדבר כך?

אלא, האמת היא, תפקיד הסנהדרין הוא ללמד את בני ישראל, לתת להם את החינוך וההדרכה הנכונים, לסדר את חינוך הבנים והבנות אצל מלמדים ומדריכים טובים, לסדר ולהשגיח על הנהגתם של בני ובנות ישראל, שלא יבואו לדרכים לא טובות, ולכן, סנהדרין שפעם אחת במשך שבע (או שבעים) שנה הוציאה פסק דין מות – נקראת קטלנית.

שכן, העובדה שישנו חוטא כזה שמגיע לו פסק דין מות, מראה שהסנהדרין לא מילאה את חובתה כראוי, להסביר ולהבהיר כיצד על האדם להתנהג, להתאפק ולא לוותר ללב גם בתענוגים של היתר.

הווייתו בתענוגים מביא את האדם לדברים הרעים ביותר. התענוגים הגופניים שוברים את חיי האדם.

משפטו של משיח הוא "לא למראה עיניו ישפוט ולא למשמע אזניו יוכיח", משפטו של משיח לא יהיה כמשפטו של בן אדם שלפניו רק מה שהוא רואה ושומע.

משפטו של משיח יהיה שיסתכל, יראה וירגיש, גם את הסיבות שהביאו את החוטא לחטוא, הוא גם ירגיש שהחוטא לא רצה לעשות מה שעשה אלא שלא היה יכול להתגבר על תאוותו.

לראו את הטוב שביהודי

כשמשיח יבוא בב"א יהיה תחיית המתים ואז יהיה הדין והמשפט מי יקום בתחיית המתים. גם על אלה שיוזכו לראות בביאת המשיח, יהיה הדין והמשפט.

משיח עצמו יהיה השופט, ועל כך אומר הפסוק "לא למראה עיניו ישפוט ולא למשמע אזניו יוכיח", אלא ייכנס לחיים הקשים של בני ישראל בגלות, יעורר רחמים עליהם וימצא זכות עליהם שהם לא רצו לחטוא, אלא לא היה בכוחם להתגבר על היצר הרע.

משיח יראה את הצד הטוב, ולכן יהודים עשו תשובה, התחרטו על הדברים הלא

טובים, התשובה והחרטה תעזור לזכות לגילוי המשיח.

הנהגתו של משיח תהיה "ושפט בצדק דלים, והוכיח במישור לענוי ארץ". "דל" אינו מדריגת עני ואביון. הדל אינו רחוק מעשיר בדעת, אלא שהוא דל שאין ידו משגת לבצע את מה שהוא מבין.

"עשיר בדעה" הוא שמבין מה זה טוב, לעשות טובה לזולת והדומה, וזאת הוא עושה, ומה שלא טוב, כמו תאוה, לדבר רכילות או שקר וכדומה – אין הוא עושה.

"דל" הוא שאין ידו משגת. כלומר, גם הוא יודע מה זה טוב ומה זה רע, אלא כל זאת הוא מבין במוחו, אבל אין ידו משגת להביא זאת בחיים, לעשות מה שטוב ולא לעשות מה שרע.

את הדל הזה שאין ידו משגת להעמיד על עצמו, ישפוט משיח, אך המשפט יהיה בצדק, הוא ילמד עליו זכות.

המשיח יוכיח את הענווים בעיניהם

"והוכיח במישור לענוי ארץ". ענוי ארץ מגיע להם שיוכיחו אותם, שכן על כל אדם להשתדל לעורר את הזולת לעשות דברים טובים, אך כשיהיה ענו בעיניו ויאמר, מי אני שיעורר, מי אני שיאמר לזולת, עונה כזו מזיקה מאד, היא מביאה לדברים הלא טובים, ולכן ראויים ענוים אלה שיוכיחו אותם.

רואים אנו בחיים, כשאחד מדבר עם השני ומעורר אותו לעשות דבר טוב, לקבוע עתים לתורה, לעשות מצוה, לתת צדקה, לעזור ללומדי תורה וכדומה, הרי כשמדברים על כך הדברים משפיעים.

חובת גברא על כל יהודי, לעורר אחד את השני, להתוועד לעתים תכופות ולדבר מכוח לימוד תורה, החזקת לומדי תורה ועוד, אך מי שאומר מי אני שאעורר, מי אני שאומר, הוא גורם בכך ביטול תורה, ביטול החזקת התורה ועוד. הרי משיח ישפוט אותם אך ימצא עליהם לימוד זכות.

"והיה צדק אזור מתניו והאמונה אזור חלציו". מתניו וחלציו הם העצמות המחזיקות את כל הגוף. מתניו הם חלק מהגוף הנקרא גב, וחלציו הם חלק מהגוף שבתחתית חוט השדרה שם מתחילות עצמות הרגלים. כלומר, אזור מתניו הוא הכוח המחזיק את גוף האדם עצמו, אזור חלציו – הכוח שאנשים מעבירים לילדיהם. לכן נקראים ילדים – יוצאי חלציו.

כל אלה הם מדריגת המשיח, הנקרא מדריגת האור, כל אלה ישנם בכלי של האור, כלומר, בחסידות, שהיא שכל אלקי ועבודת השי"ת.

האמונה - הירושה האמיתית

השכל של חסידות הוא שכל אלקי, בו ישנו העניו של התכללות. חכמה היא "נקודה" ובינה היא "היכלא", ושתייהן צריכות להיות, שגם בהשגה של בינה יהיה הביטול של חכמה. זה גם כן "עצה וגבורה", שהעצה של חכמה ובינה תבוא בעבודה בפועל בגבורה, בתוקף המדות שבלב, ואז הוא "דעת ויראת ה'", שהוא ענין ערום ביראה, לפעול את הבריור והזיכוך של כל עניני העולם, וזאת על ידי העבודה.

העולם טועה וחושב ש"עבודה" היא רק מה שהולכים לטבול לפני התפלה, מתפללים חמש או שש שעות בחיות, צמים ולומדים הרבה תורה, לא! זה טעות. "עבודה" נקראת, כשיהודי הולך ברחוב – על האבן להרגיש שיהודי דרך עליה, האויר צריך להיעשות נקי וטהור יותר, העולם צריך להיות מואר יותר.

וכדי שאכן יהיה כך, שהעולם יהיה מואר יותר, זקוקים לכל הדברים האמורים, צריכים ללמוד חסידות, צריכים להתפלל באריכות ובחיות, צריכים לעקור מן השורש כל המדות הרעות ולקנות מדות טובות, אז נעשה העולם מואר.

זהו "והיה צדק אזור מתניו והאמונה אזור חלציו". האמונה היא האבנט שהורים מעניקים לילדיהם. ידוע היטב לכל שאין דבר בעולם שהורים יכולים למסור לילדיהם, כל הירושות הגשמיות אינן בטוחות וחזקות.

את כל הדברים הגשמיים אין אדם לוקח אתו לקבר (וכפי שאומרים בפרק תהלים המסויים, ויעזור השי"ת שיהי' "ובלע המות לבצח" וכל בני ישראל יאריכו ימים ושנים) וזה גם כן אינו ירושה בטוחה לילדים.

הירושה האמיתית הבטוחה שהורים מוסרים לילדיהם היא, כוחות הנפש והאמונה, זהו "והאמונה אזור חלציו", זהו הדבר הראשי והעיקרי שאדם מוסר ליוצאי חלציו.

תקות האדם היא יוצא חלצים, ילד, כל אדם בלי הבדל עשיר או עני ח'ו, העיקר אצלו הוא ילד. טעמו של דבר בשרשו הוא, שזה הרי כוח האין סוף בנבראים, הבנין עדי עד, ולכן העיקר אצלו הוא ילד, שהוא הבלי גבול של נבראים.

וזהי הירושה שהורים נותנים לחלציהם, האמונה היא דבר נצחי.

שמחת אדר בימות המשיח

ייחודיותו של חג הפורים היא - שמחה מעל כל הגבלה כלל. מכאן
אנו לוקחים את ה'דלק' לשמחה שלמעלה מטעם ודעת לכל השנה
כולה. זהו ענינם של ימים אלו, שישים יום המבטלים 'בשישים' את
כל הענינים הבלתי רצויים על ידי שמחה פשוטה של למעלה מטעם
ודעת

התועודות חסידית עם הרב אלעזר שי קעניג

ע • ע

ליל ראש השנה, ה'תשס"ג, בבית משיח - 770.

תפילת החג נסתיימה זה עתה, והפכה ספונטנית לשמחה עצומה. ציבור המתפללים
מצוטטפים במעגלי ריקוד ענקיים של שירת יחי, ושמחת בחגך...

הקהל הרב מתחיל להתפזר אט אט. חלק נשארים לאמירת תהילים, חלק מתקדמים
לכיוון ביתם, ואנו - קהל האורחים - צועדים לעבר חדר האוכל של 'הכנסת אורחים'.

שיחה מעניינת שהתנהלה במהלך הסעודה, בין שני משפיעים, שניהם מארץ ישראל
- נשמעה בערך כך:

"נו, מה דעתך על מה שהיה?"

"למה בדיוק אתה מתכוון?"

"אני מתכוון לריקודים שהיו כעת אחרי התפילה. זה נראה לך מתאים?"

"למה לא? מה לא טוב בשמחה?"

"אינני מתכוון לעצם ענין השמחה, אלא לעיתוי העכשווי. נראה לך מתאים שבזמן
כה רציני צריכים להתבטאות כך, הרי בכל זאת 'היום הרת עולם'..."

ידוע גם כי
בראשית התגלות
החסידות, כונו
החסידים 'די
פריילעכער'ס',
אולם עם כל זאת
אי אפשר להתעלם
מכך שענין
המרירות, ('מרירות'
דייקא) תפסה אף
היא מקום חשוב
ונכבד,

"תראה, מדובר פה בחיילים, וחיילים בקרב יכולים לנצח רק מתוך שמחה"...

מליל שישי, ליום שישי

נקטע את הדו שיח בשלב זה, וננסה להתייחס לנקודה עמוקה מאד שנשמעה פה:

אין חולק על הצורך החיוני בשמחה, דבר שעליה מבוססת תורת החסידות. ידוע גם כי בראשית התגלות החסידות, כונו החסידים 'די פריילעכער'ס' (=השמחים), אולם עם כל זאת אי אפשר להתעלם מכך שענין המרירות, ('מרירות' דייקא) תפסה אף היא מקום חשוב ונכבד, ולא קשה להיזכר בסיפורים הרבים של הרבי הרי"צ על יהודים שאמרו תהילים במרירות עצומה, וכדומה. כיצד אם כן ניתן לבטל במחי יד את כל נושא המרירות?

בכדי לענות על השאלה, נביא נקודה מפתיעה אולי, ממאמר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, עליה מבוסס מאמרנו.

בתורת החסידות מוסבר כי ישנם שני סוגי תשובה. ישנה 'תשובה תתאה' - תשובה 'נמוכה' הנובעת מהיראה מה'. הרגשת פחד זו מה' דוחפת את האדם לעשיית תשובה, ועל ידי עשיית תשובה זו, סולח הקדוש ברוך הוא על כל העבירות.

ישנה אמנם תשובה נעלית הרבה יותר, המכונה: תשובה 'עילאה' - תשובה 'עליונה'. תשובה זו נובעת מאהבת ה' והיא זאת שדוחפת את האדם לעשיית תשובה. כאשר אדם מגיע לתשובה זו, תשובה המונעת על ידי אהבתו לה', זוכה הוא למצב נעלה הרבה יותר - על ידי תשובה זו נעשים העבירות עצמן לזכויות. מובן, כי תמיד שאפו חסידים להגיע לתשובה עילאה, אלא שכמובן ידעו כי הלואי ונגיע לתשובה תתאה.

מסתבר, כי כרגיל בדורנו יש הפתעות, וכך גם בנושא התשובה: במאמר מרגלי' בפומי דרבא ה'תשמ"ו, מגיע הרבי מלך המשיח ומביא כמה 'חידושים' בענין.

ראשית מצביע הרבי על הבדלי הקווים מהם מגיעים לשני סוגי תשובה אלו: תשובה תתאה נובעת מתוך קו עבודה של מרירות המבוססת יותר על היראה מה', ותשובה עילאה נובעת מתוך שמחה הקשורה לאהבת ה'. מזה מגיע הרבי לנקודת החידוש בדורנו, ואי אפשר להתאפק מלצטט את מילות המאמר:

“והרי בדורנו זה בעיקבתא דמשיחא אחרי כל הצרות והיסורים וכו’ אשר יסורים ממרקים ומבררים ויסורים מזככים ומרוממים - הרי כל ישראל הם במצב הכי עליון והכי נעלה ושייכים לתשובה עילאה דייקא שהיא מתוך שמחה”.

במילים פשוטות אומר כאן הרבי דברים מפתיעים ביותר: נכון אמנם כי תמיד שאפו וייחלו להגיע לכל הפחות לתשובה תתאה; אך בדורנו, אנו נעלים הרבה יותר בעקבות הצרות והיסורים שעבר עם ישראל עד עתה, ואשר בזכותם נעשינו מרוממים הרבה יותר – וממילא אין לנו שייכות לעצבות. אנו שייכים אך ורק לעבודת השמחה, ולתשובה העילאה הנובעת ממנה.

אולם הרבי ממשיך ומקשה מיידית על דברים אלו: כיצד יכולים אנו לבוא בקביעה חזקה שכזו, שכיום ישנה רק עבודה של שמחה – הרי אדמו"ר הזקן כותב במפורש בספר התניא כי עבודת המרירות חיונית היא גם כן; אמנם לא בתדירות גבוהה, אך לכל הפחות לזמן קצר במשך כל תקופה. אדמו"ר הזקן אף קובע את הזמן המתאים לכך: מידי שבוע בליל שישי.

התירוץ לכך, אומר הרבי, הוא במילים אלו עצמם. הרי אדמו"ר הזקן אומר כי הזמן המתאים לכך הוא בליל שישי, ואם כן בהתחשב בכך שדורנו נמצא ב'יום שישי' אחר חצות היום – הרי שענין המרירות כבר אינו שייך...

ושוב אי אפשר שלא לצטט את המילים כמו שהם במאמר:

“והרי אנו עומדים כעת באלף השישי קרוב לסופו היינו קרוב לסוף היום השישי, (לא ליל שישי) אלא ביום זה עצמו קרוב לסיומו קרוב ליום השבת, אם כן פשיטא שהעבודה בזמן זה היא מתוך שמחה דתשובה עילאה”.

במילים אחרות: כבר בדורו של אדמו"ר הזקן, דור שהיה קרוב יחסית להתגלות המשיח - הפכה המרירות לדבר שאינו מתאים כל כך, ונשמרה לאחת בשבוע לזמן קצר מאוד. אולם בדורנו אנו, כאשר אנו כה קרובים להתגלות המשיח, איננו שייכים למרירות כלל, אלא אך ורק לשמחה!

סיבה נוספת לעובדה זו מציין הרבי: כי לבני הדורות הקודמים היה כח יותר לעבודת המרירות, אולם לבני דורנו אין את הכח הדרוש לכך, ובשל כך שייכים אנו כאמור אך ורק לעבודת השמחה.

תשובה עם רווחים

מעניין, אך מהתבוננות במילים אלו, עולה מסקנה מעניינת מאד:

מסתבר כי ענין עמוק מאד עומד מאחורי דרישתו של מלך המשיח לתשובה עילאה

בלבד. אם אפשר להגדיר זאת בשיטת 'עסקים' – מדובר פה בשאיפה לרווחים גבוהים מאוד. החשבון הוא פשוט: אם אדם התנהג – לא עלינו – בצורה שאינה מתאימה ל ל אותן שנים, הופכות לפתע למצוות. כעת כבר מדובר על משהו משתלם יותר.

ישנו סיפור ידוע מרבי לוי יצחק מברדיטשוב שפגש פעם יהודי שלא התנהג כראוי בגלוי. ניגש אליו רבי לוי יצחק ואמר לו: "אני מקנא בך מאד". לפליאת אותו אדם הסביר ר' לוי יצחק כי אם יעשה תשובה, יהפכו כל עברותיו למצוות. הוא יגיע אם כן להרבה יותר מצוות מר' לוי יצחק עצמו. כידוע שמצוות לא מספיקים לעשות באותו כמות של ההיפך... ענה היהודי לר' לוי יצחק: "תבוא אלי בעוד שנה, יהיה לך יותר במה לקנא..."

אינני יודע מה היה בסופו של אותו מעשה, וכנראה שר' לוי יצחק אכן החזירו בתשובה. אך בדורנו זה, לא מדובר על 'כנראה' אלא על וודאי ממש. "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותם ומיד הם נגאלים".

זו הסיבה הפשוטה לכאורה לכל ארגוני התשובה שקמו לפתע. כולם חייבים לעסוק בזה, זהו הנושא האקטואלי.

אך אצלנו מדובר במשהו אחר. הרבי מלך המשיח אינו מוכן להסתפק בתשובה 'סתם', תשובה תתאה. כי אם -כך מה הרווחנו מכל הירידה? אם בסך הכל סולחים על הכל, אז מה היה הרווח מכל הירידה העצומה של עקבתא דמשיחא? שיטת ה'עסקים' של הרבי מלך המשיח אומרת: תשובה עילאה בלבד! תשובה מתוך שמחה, ההופכת הכל למצוות. אז כבר מדובר במשהו משתלם.

חשוב להדגיש זאת, כי לא תמיד שמים לב. הרבה פעמים יוצאים למבצעים, מניחים תפילין, מחלקים חומר, וחושבים שבזה מסתכמים הרווחים, אך לא מבינים שעיקר העיקרים הוא פשוט השמחה. החיוך ליהודי, הריקוד הספונטאני, אלו הם ענינים של תשובה עילאה, וזה עיקר הענין!

אפשר לראות שבזה מזהים אותנו היום. החיילים וכל מי שנפגש איתנו, לא זוכרים בדיוק אם הביאו להם משלוח מנות סופגניה או מצה. מה שהם זוכרים ולא שוכחים זה "את החברניקים שבאו ושימחו אותנו ורקדו איתנו". הריקודים והשמחה הכנה והאמיתית זה מה שכובש את כולם, מחיה את כולם, וזה המאפיין שלנו...

כך הדבר גם מבחינת הצלחת המבצעים. ישנם עניינים רבים שקשה להסביר אותם לאדם שאינו 'בעניינים'. קשה עוד יותר כשיש רק כמה דקות ומיד הוא ממשיך הלאה. אך כאשר במקום לעמוד ולהתווכח, פשוט מתחילים לשיר ולרקוד – הוא מיד מצטרף, והשכנוע בא מאליו. ינסו ויווכחו! כך אני נוהג תמיד: בכל פעם שאני נכנס לרכב, או נפגש בכל צורה שהיא עם יהודים נוספים, מיד אחרי המילים הראשונות, אני מתחיל

הרי שעלינו
לנהוג דווקא
באופן של
למעלה מטעם
ודעת, שמחה
אמיתית הפורצת
כל גבולות

לשיר "משיח משיח", וכולם כבר נסחפים.

מדוע לא "משיח בן שאול ודוד"?

כאן עלינו לעשות אתנחתא קלה, בכדי לחדד את הענין. למראה השורות האחרונות יחייכו וודאי כמה מהקוראים, והרי בכל זאת להיכנס לרכב ולהתחיל לשיר, זה 'קצת למעלה מטעם ודעת'... אלא שזה בדיוק עיקר הענין, וזוהי בעצם הדגשה נוספת של הרבי מלך המשיח:

כבר במאמר הראשון מדגיש הרבי כי עבודת דורנו היא עבודה שלמעלה מטעם ודעת. במיוחד אמורים הדברים לגבי השמחה. הרבי תמיד מביא את הוכחתו של הרמב"ם לגבי עבודת השמחה, מהסיפור עם דוד המלך. "המלך דוד מפוז ומכרכר לפני ה'". ריקודים, פיזיונים, כרכורים, כן כן... שמחה שלמעלה מטעם ודעת.

הדברים מתקשרים לחג הפורים. ידוע, כי טעותו של שאול המלך בזה שלא קיים את מצוות מחיית עמלק כראוי, נבעה מכך שהשתמש בשיקול השכלי יותר מאשר בקבלת העול לדברי הנביא. על פי שיקול של הטעם והדעת, נכון היה יותר לחמול על מיטב הצאן; אך על פי הוראת הנביא, לא! מסיבה זו הפסיד את כתר המלכות.

גם בתו של שאול, מיכל, אשר כבר התחתנה עם דוד, לא פעלה שינוי זה בעצמה, ולא השתחררה אף היא ממגבלות חישובי השכל. כך מובא כי כאשר הביטה מהחלון וראתה את דוד רוקד למטה, היא בזה לו על 'ההשתוללות'. הרבי מדגיש כי היא אפילו לא ירדה לשמוח עמו, והביטה מהחלון - מלמעלה. אפשר אולי לומר כי אם הייתה לפחות יורדת אליהם, היא כבר הייתה משתלבת בשמחה הכללית...

גם עליה נאמר במפרשים כי בגלל זה לא זכתה לבן, אשר ממנו יכול היה לבוא מלך המשיח. זאת אומרת: הייתה עדיין אפשרות כי מלך המשיח יבוא מזרע שאול ודוד, על ידי שיוולד ממנה, אולם היות שהלכה אחרי הטעם ודעת - הפסידה זאת.

זאת, למרות כל מעלותיה העצומות, כידוע שהייתה מניחה תפילין, ובהסכמת חכמי ישראל! היא הייתה בעלת חכמה בינה ודעת, אך לא הצליחה בעבודה - הקשה אמנם - של התנתקות מהשכל והטעם ודעת, מהטענה השכלית האומרת כי לא מתאים למלך לרקוד בין פשוטי העם, והליכה באופן של למעלה מטעם ודעת.

היות ורוצים לקיים כראוי את מצוות מחיית המן, מצוות מחיית עמלק, הרי שעלינו לנהוג דווקא באופן של למעלה מטעם ודעת, שמחה אמיתית הפורצת כל גבולות.

וזוה בעצם הסוד של דורנו. היו דורות בהם עבד הכל על פי טעם ודעת. שיכנעו,

לימדו והסבירו. אך בדורנו הכל עובד למעלה מטעם ודעת. גם בענייני עולם הזה, וכמובן כך גם בקדושה. מה שאי אפשר להסביר על ידי טעם ודעת, נעשה מובן לפתע על ידי השמחה והריקודים שלמעלה מטעם ודעת. זה הדבר שהרבי מדגיש במאמר הראשון.

כך גם בענין התשובה: מצד טעם ודעת, ישנם כמוכּן תיקונים שחייבים להעשות על כל עבירה. לפעמים כשקוראים את הסיפורים על יהודים בדורות הקודמים שחזרו בתשובה, מתחילים לרחם עליהם. לכל רב אליו הם פנו, היה 'מתכוּן' נוסף עבורם - צומות, גלגולי שלג, ועוד כהנה רבות. הסדר הגיוני של טעם ודעת.

אך בדורנו מגלה הרבי דבר חדש: תשובה עילאה וגמרנו. בבת אחת הופך הכל לזכויות. זה אכן למעלה מטעם ודעת, אך זה בדיוק הענין, וחשוב שנדע איזה כח עצום מעניק לנו הרבי: כח של שמחה, של תשובה עילאה, של למעלה מטעם ודעת.

לזכות בשני עולמות

מסופר בגמרא על רב ברוקא שפגש את אליהו הנביא ושאלו: 'מי פה בן העולם הבא?'

אליהו הציג לפניו אדם מסוים שעזר במסירות נפש לעם ישראל, ולאחר מכן הראה לו שני יהודים נוספים, יהודים פשוטים מאד שעסקו כבדחנים. הם היו עוברים בשוק ומשמחים יהודים. גם הם בני העולם הבא.

באחת משיחותיו הקדושות אומר על כך הרבי מלך המשיח, כי יש חידוש גדול יותר מכך שהם בני העולם הבא. הם גם בני העולם הזה... והדבר הוא פשוט ביותר: רואים במוחש כי אדם שמח הוא פשוט בן העולם הזה. הוא נינוח, נחמד, נהנה מכל אדם ומכל דבר, טוב לו וטוב להיות לידו.

השמחה ממש משנה את טבעי בני האדם. בשעת שמחה, ניתן לראות מלך רם ורקד עם פשוטי העם, בשעת שמחה ניתן לראות קמצן המפזר ממון רב, השמחה פשוט הופכת את טבעו של האדם. אדם שמח הוא בן העולם הזה בגשמיות ממש.

אפשר לומר כי עניין עמוק מאד מסתתר גם מאחורי דברי הרבי אלו. הרי כשאנחנו קוראים על כך שהשמחה עושה את האדם בן העולם הבא, אין בזה עבורנו משמעות כה גדולה. כולם כבר יודעים כי אנו חיים בדור הגאולה, והרבי מלך המשיח שליט"א מבטיח חיים נצחיים לכל אנשי הדור, מה אם כן אומר לנו 'בן העולם הבא?.... בא הרבי ואומר לנו: לא רק בן העולם הבא, אלא 'בן העולם הזה!'

לטעום מימות המשיח

חשוב לדעת כי גם כאן מוענקת לנו בעצם מתנה מיוחדת שכמעט ולא מעריכים אותה:

כאשר מדבר אדמו"ר הזקן בתניא על עבודת השמחה, הוא מצטט את לשון המקרא: "תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה", ומוסיף 'ונודע לכל פי' האר"י ז"ל על פסוק זה' - המבאר כי חוסר העבודה בשמחה היא עיקר הבעיה.

שואל על כך הרבי מלך המשיח: מה פירוש המילים 'ונודע לכל'... האם 'הכל' יודעים פירוש זה, הרי לא כולם אפילו יודעים שיש יהודי בשם האר"י ז"ל, מי מדבר על הפירושים שלו?...

אולם התשובה פשוטה מאד, 'ונודע לכל' - מעתה נעשית עבודת השמחה, לעבודת הכל. כך 'פוסק' אדמו"ר הזקן.

בדורות ראשונים לא כולם היו שייכים לעבודת השמחה. אפשר לומר כי כמעט אף אחד לא היה שייך לשמחה. השמחה היא באמת חלק מייעודי הגאולה, וכך אכן נראה מסיפורי התלמוד המשבחים צדיקים שלא חייבו כלל. כתוב במפורש כי אסור לו לאדם בעולם הזה שימלא פיו בשחוק. היו רק צדיקים בודדים שזכו לעבודה זו, בבחינת עולמך תראה בחיך, הם זכו לטעום מימות המשיח. כמו האבות עליהם נאמר, שלושה הטעימן הקדוש ברוך הוא מעין העולם הבא.

אולם עם התקרבו לימות המשיח, הגיע האר"י ז"ל החי וגילה עבודה מיוחדת זו בעולם. גם אז לא היה זה לכולם, אלא רק לאלו שלמדו קבלה. הבעל שם טוב בתורת החסידות פרסם את הדבר יותר, וככל שהתקרבו לימות המשיח גבר הדבר, ואז הגיע אדמו"ר הזקן בתניא, ו'פסק': 'ונודע לכל' מעתה נעשית עבודת השמחה, עבודת הכל.

אולם רואים כי גם בדורות שבאו בהמשך עדיין היה גם ענין המרירות, ואפילו בדורו של הרבי הריי"צ, כמובן מהסיפורים הרבים בענין. עד שהגיע הרבי מלך המשיח שליט"א ומגלה לנו שאז ימלא שחוק פינו' כבר התחיל. כבר מתחילים לחיות בימות המשיח.

גם בשיטת החינוך, רואים דבר פלאי שהתחדש דווקא בדור שלנו. אם בדורות הקודמים עסקו בשיטת החינוך של יד קשה, שיטה שאמרה 'זרוק מרה בתלמידים' ורק כך אפשר לחנך, בסברה כי אם לא כך לא ילמדו ולא יתחנכו כלל - הרי שהיום, כל אנשי החינוך, המלמדים והמורים סוברים פה אחד כי דווקא שיטת הפרסים והעידודים הם אלו הנכונים.

כל הזמן רואים בבית משיח מודעות על מבצעים נושאי פרסים, טיסות למלך

המשיח, וסטים של ספרים, ואכן רואים כי שיטה זו עובדת מצויין. עד כדי כך שבאופן מפליא לומדים היום התמימים הרבה יותר מפעם בכל המובנים. דפי גמרא, פרקי תניא, והכל בכמויות מדהימות, ללא איומים הפחדות וכדומה.

רואים היום כי שיטת האיומים פשוט לא עובדת. ומעיין כי זה אפילו חדר בחוק. היום אסור מבחינה חוקית להכות תלמיד. דבר שהרבי מדגיש כל כך – עד כמה חשוב לחנך בנחת ובשמחה, היום זה חדר בחוק. מחנכים בעידוד ובשמחה!

אפשר בהחלט לומר כי שמחה זו שמעניק לנו הרבי היא חלק מבזבזו האוצרות. וכך גם נראה מלשון התניא לגבי עבודת הבינוני:

אדמו"ר הזקן כותב שם כי אם ישקיע הבינוני המון ויתאמץ וכו' אזי אולי תתעבר בו נשמת איזה צדיק. כפי שכבר ציינו, עבודת הצדיקים היא עבודת השמחה, ואכן צדיק דורנו ונשיא דורנו כביכול 'מעבר' ומדביק אותנו בשמחתו. את השמחה המיוחדת השייכת לצדיקים בלבד, מעניק לנו הרבי במתנה.

ומכאן שבים אנו לנקודה העיקרית: יש ענינים רבים המבוארים בתורת החסידות לגבי מעלת העבודה בשמחה, אך מבחינתנו מה שחשוב ביותר זה עצם הענין שאנו מתחילים לטעום ולחיות בימות המשיח. ורואים במוחש שאיפה שיש שמחה יש ממש ימות המשיח: לא קנאה לא שנאה ולא תחרות, לא רק טועמים מימות המשיח אלא ממש חיים בימות המשיח.

לקחת מהשמחה של חודש אדר

מוסבר תמיד כי כל חג הוא 'תחנת דלק' לכל השנה. בכל חג במעגל השנה עוצרים ו'מתדלקים' בענין המיוחד של חג זה. כל החגים קשורים בשמחה, ובמיוחד חגים כמו סוכות עם שמחת בית השואבה. אולם חגים אלו קשורים לשמחה שעל פי טעם ודעת.

בחגים אלו ישנם הגבלות מסויימות, כמו השוורים שהסתובבו בין העם בעת שמחת בית השואבה, ושמרו על סדרים חשובים. כך גם מצויין כי ברקודי השמחה רקדו רק חסידים ואנשי מעשה. היו הגבלות מסויימות בשמחה.

אך על שישים ימים אלו של חודש אדר, אומר הרבי מלך המשיח, כי הם שמחה שלמעלה מטעם ודעת, 'עד דלא ידע'. זה המיוחד שקיים בחג הפורים בלבד, שמחה מעל כל הגבלה כלל. ומכאן אנו לוקחים באמת את ה'דלק' לשמחה שלמעלה מטעם ודעת לכל השנה כולה. זהו ענינם של ימים אלו, שישים יום המבטלים 'בשישים' את כל הענינים הבלתי רצויים על ידי שמחה פשוטה של למעלה מטעם ודעת.

אז שננצל אותם באופן הראוי, ונצמד לגאולה האמיתית והשלימה, עם הרבי מלך המשיח שליט"א בראשנו, ומתוך שמחה וטוב לבב נכריז:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

• הוספה •

תהא פעולה נמשכת

מענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אודות הריקודים שהתקיימו ב770 בקשר עם חודש אדר

ע. ע.

ב"ה

שנת הצד"ק

ט"ז אד"ר ה' תהא שנת נפלאות בה וכו' בכל מכל כל, מ"ב שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

אתמול התקיימו בבית רבנו שירים וריקודים בכלי זמר, יוסף שיחי' כהן ניגן בכלי שיר, נמשך משעה עשר עד שתיים עשרה. במשך השעתיים עברו כמה וכמה מאות של תמימים ואנ"ש שיחיו.

במשך הערב דיברו ר' חיים שלום דובער שיחי' ליפסקער, ור' שלמה זלמן שיחי' מאייעסקי תוכן שיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א של אחרי תפילת ערבית, באידיש ובאנגלית, והכריזו על תורה תפילה וצדקה.

הי' כיבוד קל של משקה מוזנות וסאדא, והי' ת"ל זייער פריילאך. רבים הודו לנו מאד מאד.

מען האט זיך געוואונטשן [איחלבו], שכשם שזכינו הערב, כן נוכח מחר (היום) טאנצן מיט משיחין [לרקוד עם משיחין]. מבקשים ברכת כ"ק אדמו"ר שליט"א שנוכל להמשיך בוה ובהצלחה.

יצחק בן מרים שפרינגר

שלמה זלמן בן חי' מאייעסקי

שמואל מנחם מענדל בן יהודית בוטמן

מענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מיום כ"א אד"ר, כפי שהועתק על הפתק בכת"י המוזכר: "תהא

פעולה נמשכת ובהוספה אזכיר עה"צ".

נוסף על רגש הכוסף והתשוקה
והגעגועים להגאולה (גם עתה), צ"ל
עכשיו גם ובעיקר רגש השמחה מזה
שהגאולה באה בפועל ממש ברגע זה
ממש

(משיחות יום ה' פ' בשלח וש"פ בשלח תשנ"ב)

לזכות
הוד כ"ק אדמו"ר
מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה ויגאלנו אכי"ר

•

לז"נ

הרה"ח הרה"ת ר' צבי הירש בן הרה"ח ר' בן ציון
נלב"ע ז"ך אלול ה'תש"מ
מרת רבקה בת הרה"ח ר' צבי
נלב"ע כ"ט תמוז ה'תשס"ב
שפריצער

והקיצו ורננו שוכני עפר והם בתוכם
בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א תיכף ומיד ממש

•

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לתרומות והקדשות

ארה"ק - 072.2244.474 | חו"ל - 718.277.7026